

Лисичин – один з найменших населених пунктів, які входять до складу Борівської сільської ради. Ще кілька десятиліть тому це було хутірське поселення. На початку 2000 року Лисичин отримав гордий статус села. Сюди проклали асфальтову дорогу й навіть збудували початкову школу. Щоправда, малиновий дзвінок не надто довго в ній прокалатав. За кілька років школу закрили, і дівора знову почала курсувати на навчання до Борівської ЗОШ. Нині – лисичинське школярство нараховує 22 учні. В селі 49 дворів, в них – 173 жителі.

У ЛИСИЧИНІ ЖИТТЯ СПОКІЙНЕ

шкільним автобусом возити. Школу нашу закрили. ФАП в одній половині працює, інша – порожня стоїть. Добре, що маємо свою фальдшерку під боком. Альона Анатоліївна добрий спеціаліст. А ще маємо таку добру пошталйонку – Тетяна Василівна Подерня нас обслуговує. То їй і подяку варт писати.

- Як ви тут в Лисичині поживаєте? – запитую свою співрозмовницю.

- Слава Богу! Ще всі дишуть. Займаємось своїми полями, городами. Слава Богу, є можливість пахати, скільки хто хоче. Тут привольно у нас. Правда, поля основні – всі за Боровою. Магазинчик тут у нас на дому є. Всякий товар можна купити, а що тра – то й у центр, в Борову їдемо, туди й на базар, як тра. А так все в нас спокійно. Дві коровки тримаю. Сама то нездужаю пасти, але ж два сини ще зо мною живуть, то пасуть. У нас худоби в Лисичині трохи є. Дві череди маємо. В нашій – двадцять п'ять голів, і на той бік – штук з двадцять буде. І коні всі держимо. Бо ж той не хазяїн в кого коня нема. Ми ж то не вельми таке село пожиле. Хоч бабі Федорі Середі вже й 80. Але маємо й малих діток. Он у мене внучку 10 місячків. А в сусідів дитинка 4 місяці. Правда, молоді, то ті стараються хати свої в Боровій зводити. У нас останнім часом то тільки дві хати тут будується. Моїх дітей двойко тут живуть зі своїми сім'ями, а четверо – в Боровій, а ще син - в Новосіллі, а двоє в Ждані, а ще є в Києві

врожайну. Забачивши не- знайомих, жіночки ні гра- минки не знітилися й на свою зайнятість зважати не стали, навпаки, жваво пристали до бесіди. Отак і познайомились з однією з найстарших мешканок Лисичина Ганною Федорівною Хвалько, бабуні 85 років, її невісткою Євою та сімдесятирічною сусідкою Антоніною Іванівною Супрунюк.

ГЛИБИНКА

- Яке життя в нашому Лисичині? – перепитують жіночки, - спокійне! І то – найголовніше. Не боїмось ні злодіїв, ні лихих людей. Все в нас тихо, на пудові замки ні від кого не закриваємось.

- Добре було, - каже Єва, - як школа на місці була. А тепер дітям тяженько. Автобус і поламається, і бензину нема. А як слякоть, а як закрутить-замете?

- Спасібо, що хоч асфальт нам проклали. Лисичинці й зараз того Абдулліна, депутата, згадують. Він скільки в Борову не приїзжав, то ми до нього за цей асфальт добивалися. То вельми й по сей день дякуємо, що його таки проложили, - гомонить Антоніна Іванівна.

- Хліб ми всі свій печемо. У Боровій добрий млин. А так, кожен свій має, щоб худобі чи свиням змолоти. Бо ж тримаємо господарства великі, - розповідає Єва. – Поля у нас за Боровою. Коником півтори години діставатись мусимо. То в Лисичині багато тракторів, машин. У нас і сажалка своя і ко-

Побувати в Лисичині мені випало вперше. Тож цікаво було все. Найперше, що вкинулось в око – сільце й справді зберегло свій хутірський імідж. Від обійстя до обійстя – відстань чималенька. Й на кожному з них, при бажанні, не лише сад-виноград добротний закласти можна, а ще й неабиякий став, город, пасіку та всяку всячину. Простору тут вволю. В розкоші живе всіляке птаство. А що люди в Лисичині господаровиті, то і гусей, качок, індиків тут вистачає.

Перший двір, куди завернули ноги, привернув увагу розмальованою хатиною та розпочатим будівництвом добротної огорожі. Споглядаючи на стінах зображення лелек, подумала: “А чи ж багато в цій оселі дітей народилося?”. Чимало таки. Бо ж мешкає тут мати-героїня Марія Миколаївна Поляк. - Дванадцяттеро дітей маю й сорок онуків, - каже Марія Миколаївна. – Он, по сусідству з моєю хатою й школу були збудували. Не довго, правда, туди наші діти ходили. Тепер вигідній в Борову

Марія Миколаївна показує на свій ціпок. Хоч за віком ще й не стара, а здоров'я, каже, нікудишне.

Поспитатись про життя-буття в інших мешканців Лисичина так відразу й не випадає. Поряд з обійстям Поляків йде будівництво. Та господарів на ньому ми не застали. Борівські майстри в розмови вкидались не стали. Не сиділось того дня господарям й ще одного добротного обійстя. Все що укмітила – чимало птиці на подвір'ї, теплиця. А дитячий майданчик свідчив про те, що в домі є кому потішити батьків. Подолавши з цього кутка чималеньку відстань на іншому таки втрапили на хазяїв та їх сусідку. Жіночий гурт в просторій прибудовці вправно перебирав картоплю. Видно з усього – сортову,

дочка. Кругом є по світі, бо ж не одне, а дванадцять Бог послав. Тут у нас добре жити. Коб, здоров'я. В кожній хаті вода, автомати стірають, комп'ютери всякі є. І тракторів в Лисичині хватає, і машин. А як кому комбайн треба – бо хто й гектарами сіє – то в Боровій така техніка є. Всього хватає, от тільки радості колишньої нема. В мене завжди до життя охота була, воно й зараз пожити ще хочеться, але вже польку не поскачу, -

пачка, і гребінка. Все, як у людей. Тепер же цивілізація й до хуторів дійшла. Хоч Лисичин і пишеться село, та яке ж то село, коли хати від хати не видно. З чоловіків тут у нас Антоніни Іванівни супруг найстарший. Микола Семенович з 42-го року. Раніше трохи й легше було – бо все було дешевше. А тепер пенсію людина отримала, ліки купила, за світло заплатила – ото й вся пенсія. Хоч наші люди й не вельми на життя звикли нарікати. Ми до роботи більше звикли – поле, гриби, ягоди. Чоловіки раніше на Москву-Пітер їздили. Тепер, як вода є, то який день на тиждень і на “клондайк” вибратися можуть. Живемо, як всі.

Дорогою з Лисичина перестріли й наймолодших його мешканців. Дітвора шпарко вистукувала асфальтом, поспішаючи зі школи додому. Той тиждень для юних лисичинців не вельми був вдалим. Через відсутність бензину, шкільний автобус не курсував. Діставались до Борового та назад додому хто як міг: хто велосипедом, хто на конику чи мотоциклі. Як вже батькам випадало. Третьокласницю Марійку Квачук мама велосипедом доправляла додому.

- Вона в мене одна школярочка, - то мені один лиш рейс випадає зробити, - сповістила жіночка. А в кого троє школярів – тим за один рейс не вправитись, два робити треба. Нічого не вдієш: мусиш дітей вчити.

Отаке воно життя глибинки. Хоч і тішаться мешканці Лисичина його розміреним спокоєм та і він сповнений своїми клопатами та проблемами.

Галина ГАВРИЛОВИЧ